

Verrié i Faget, Frederic–Pau

(Girona, 24 d'agost de 1920)

Per bé que nascut a Girona, passà la seva primera infància a Llagostera, fins que el 1930 es traslladà a Barcelona on estudià Art a l'Escola Massana. El 1937 començà Història a la Universitat Autònoma de Barcelona i al cap de poc marxà a lluitar al front. Ferit i portat a l'Hospital de Barcelona, en acabar la guerra fou traslladat a l'Hospital Militar de Saragossa en règim de confinament, del qual sortí per fer el servei militar.

A principis de la dècada dels anys quaranta edità algunes obres catalanes clandestines. Tornà a la universitat de Barcelona, on s'especialitzà en Art Medieval Català i col·laborà en la constitució de l'Institut Amatller d'Art Hispànic. Aquests anys d'estudi foren també prolífics en el camp de la resistència cultural; estigué vinculat a diferents grups universitaris, com el que es consolidà al voltant de l'arqueòleg Joan Maluquer de Motes o els grups Gebert i "Pere Martell", de caire més obrer.

Es llicencià en Història el 1943 i treballà per a la Biblioteca dels Museus d'Art i després, el 1946, com a arxiver a l'Institut Municipal d'Història, alhora que fundà i dirigí, juntament amb d'altres, la revista *Ariel, Revista de les Arts* (1946-1951), símbol de la resistència cultural i artística catalana.

El 1943 fundà, juntament amb Edmon Vallès, el Partit Treballista Català, inspirat en el laborisme britànic, que s'integrà el gener de 1947 al Moviment Socialista de Catalunya (MSC). El 1950 assumí les responsabilitats d'estampació de la publicació *Endavant* de l'MSC de l'Interior, per la qual cosa comprà una Boston i s'inscriví com a editor a l'Institut del Llibre.

El mateix any entrà a exercir com a professor d'Història de l'Art a l'Escola Massana, però arran de la seva detenció el febrer de 1953 com a membre de l'MSC fou expulsat i també li fou descoberta la impremta que tenia amagada a

casa. Estigué a la presó Model de Barcelona fins al setembre de 1953, quan fou posat en llibertat vigilada, condició sota la que restà vuit anys al llarg dels quals reduí el seu activisme polític. El 1963 tornà a formar part del Comitè Executiu de l'MSC, però a partir del moment del trencament del partit, deixà de banda l'activitat política i se centrà en la seva tasca cultural.

Exercí de professor d'Art a la Universitat de Barcelona (1967-1984) i la Universitat Autònoma de Barcelona (1968-1972) i el 1983 fou elegit membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona pel Parlament de Catalunya, càrrec que se li renovà consecutivament fins al 1995.

Exercí de director del Museu d'Història de Barcelona (1970–1972 i 1980–1985) i el 1991 fou elegit pel Parlament de Catalunya membre de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya i, posteriorment, Vicepresident de la Junta. És membre fundador de l'Assemblea de Treballadors de Museus de Catalunya (ATMC) i del Servei de Protecció del Patrimoni Arquitectònic Català (SERPPAC) (1976).

Ha rebut la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (2001) i ha publicat diverses obres com a especialista en pintura gòtica catalana i art català i espanyol, entre les que destaquen *Catálogo monumental de Barcelona* (1947) amb Joan Ainaud de Lasarte i Josep Gudiol Ricart, *El pintor Pidelaserra, ensayo de biografía crítica* (1947, publicat el 2003), *Barcelona antigua* (1952), *La vida del artista medieval* (1953) i *L'art català* (1955-1961) amb Josep Maria Folch i Torres. Ha escrit nombrosos articles en publicacions com els *Anales* y *Boletín de los Museos de Arte de Barcelona* i *Serra d'Or* i també ha publicat diverses obres de divulgació, guies i monografies.